

Kotomaan katsaus

eli pienlehtiartviot

PETRI HILTUSEN *tyyliin*

VIIDES MÖRKÖ

Mörkö/Höglund

Hämeenpuisto 12 A 139

33210 Tampere

maailmanloppua-o@hotmail.com

Ensimmäinen asia, joka pistää kaikkien silmään, on Kaltsun puuttuminen tekijöiden joukosta. Mörkö on jo pitkään ollut kiinnostavimpia pienlehtiä, ja Kaltsu on ollut lukijoiden kestopuosit. Tämä poisjäänti vaikuttaa moneen asiaan. Se herättää huomaamaan tiettyjä riskejä tavassa, jolla piirtäjät luovat sarjakuvaa omasta elämästään. On ymmärrettävää, että tulee aikoja ja asioita, joita ei haluakaan jakaa lukijoille, mutta silti lukijan olo tuntuu oudolla tavalla huijatuilta. Kaltsuhan on sarjakuvahahmo! Mulla on oikeus tietää, mitä sille nyt kuuluu. On myös helppoa vaatia, että pitkällä tähtäimellä sarjakuvahahmo kehittyä ja uudistuu. Mitä voiko kukaan vaatia tekijää muuttamaan omaa elämänsä jotenkin lukijoille kiinnostavampaan suuntaan? Hauska heijastuma tästä on Otson heittäytyminen raittiiksi, draamallinen ratkaisu, joka toimii oikein hyvin. (Otso itsekin tykkäsi!) Se toinen huomiota kiinnittävä positiivinen seikka onkin sitten juuri Otson sarjakuvat. Itse olen aina jaksanut pitää Otson toista, toisin kuin monet lukijankirjeistä päätellen. Ehkä nyt kun Kaltsu on astunut sivuun myös Otson tehokkaat, hauskat ja itseironiset työt pääsevät paremmin esille.

Muita vieraillevia tähtiä tällä kertaa ovat Osmo Luk-

karinen, Pirjetta Brander ja Karri Laitinen, josta on mukana myös mukavan asiallinen haastattelu/esittely.

LEIKKIKALUKUKKARO,

SARJARI 47

P.A.Manninen

Kortelahdenkatu 10-12 A 8

33230 Tampere

Sarjarin alati laajenevassa teemojen metsästyksessä on tällä kertaa vuorossa lelut. Näistä ovat nyt jo tutuiksi käyneet tekijät saaneet irti itsensä näköistä jälkeä. Yllättäen Nalle Virolainen intoutuu tekemään neljän sivun verran toimivaa nallehuumoria. Taisi aihe osua kohdalleen... P.A.Manninen itse osoittaa että Kapteeni Kuolio on kestävä hahmo, josta voi vääntää ihanan pähkähulluja sarjakuvia näennäisen loputtomasti. Aina uuden Sarjarin saadessaan täytyy vastustaa kiusausta harpata suoraan kapteeniin. Tällä kertaa Kapteeni on joutunut jonkin suuren muinaisen lelufiguuriksi.

Joukosta erottuu myös Marko Latva-Nikkolan Tantor, tarina pojasta joka Afrikan tähden innoittamana haluaa muuttaa itsensä leikkauksella norsuksi. Kaikilla on oikeus identiteettiinsä eikä siinä ole vanhemmilla paljoa nökan (kärsän?) koputtamista.

J. Lehdon Jack in the Box on mainitsemisen arvoinen. Lehdosta on kehkeytynyt todella hauska tarinaniskijä näiden "omaelämäkerrallisten" pakinoiden kautta. Dialogi Milouin ja Outolinnun

kanssa on niin luontevaa ja herkullista, että on vaikea uskoa etteivät nämä hahmot kuuluisi konkreettisesti Lehdon asuinkumppaneihin. Tällä kertaa Lehto tilittää lapsuuden muistojaan ja sitä miten sai turpiinsa reiveissä teletapiksi pukeutuneena.

Mainion numeron päättää tavallista haikempi Otson itsetilitys.

DHAMPIIR, SARJARI 48

P.A.Manninen

Kortelahdenkatu 10-12 A 8

33230 Tampere

Lisää Sarjaria, tällä kertaa vampyyri-spesiaali. Kuinkahan kauan eri teemoja riittää ennen kuin rupcaa tulemaan päällekkäisyyksiä?

J. Lehto lyö taas huumoriksi leppoisaalla osiollaan Kipeä ilta. Mannisen Kapteeni Kuolio päättyy mukaan Draculan tapahtumiin vaihtoelämämaailmassa, jossa juoni onkin kulkenut hiukan toisin. Ainekset ovat melkoiset, kun Kapteeni Kuolio tapaa Peter Cushingin näyttelemän Van Helsingin ja Bela Lugosin Draculan ja ehkä juuri siksi tarinalta olisi odotanut hiukan enemmän. Huolellisen petauksen jälkeen varsinainen kohtaaminen on yllättävän nopeasti ja ongelmattomasti ohi.

Otso Höglundin kansi on hieno, mutta tietokoneella väännetty sarjis on varmaan miehen uran pohjanoteeraus. Voi olla että uusi väline ja sen opetteleminen on rajoittanut luovuutta, mutta aika paha huti joka tapauksessa.

Muut tekijät suoriutuvat osioistaan kunnialla, vain Riikka Seyringin sarjikkesta jälkiruuaksi Hornantuuttiin jää vähän levoton olo. Tekstaus on tehty paksulla tussilla, mutta rivien välistä erottuu heikkoa kirjoitusta, joka on jäänyt tussauksen alle. Teksti näyttää osittain samalta, osittain taas alla näyttäisi olevan outoja "loitsukaavoja"! Puhutaanpa rivien välistä lukemisesta!

POLE#3

Marko Kalliokoski

Mustikkakorventie 4-6 as 6

43100 Saarijärvi

Jälleen sairaan iso tekijälauma on vääntänyt kasaan kokoelman lyhyitä absurdeja fantasiajuttuja. Valitettavasti ei yhtä onnistunein tuloksin kuin edellisessä numerossa. Aika taasisista ja hiukan latteista jutuista nousee helmiksi Jarno Latva-Nikkolan Carlos-jutut. Myös Merja Järvelinin Pastoraalifantasia ja Apinan Kuolemattomuus olivat hyviä, mutta tekijältä olisi odottanut vielä hiukan enemmän. Lehti oli kyllä kauttaaltaan ihan mukava lukea, ainoaksi tyylirikoksi jäivät Raine Lämäkan tyhmit ja mauttomat jurut.

GATTU CHILL NO 12

Lehti ei edelleenkään paljasta tekijöidensä nimiä saati yhteystietoja, mutta komeat värikannet he ovat saaneet aikaan! Läpinäkyvään muovitaskuun voi vaihtaa kolme eri väriaihtoehtoa, mukana myös eri mietelauseet per kansi. Suosikkini on oliivinvihreä ankkua, joka toteaa: "Tu que me vistes cantando me vis hoy florando de desilucion". Mitä se sitten tarkoittaneekaan...

Lehti paljastaa jo ensimmäisessä jutussa suoraan, ettei tekijöillä ole kertakaikkiaan mitään sanottavaa, mutta kun siltä pääsee yli, voi huoletta nauttia juttujen pienimuotoisesta absurdista huumorista.

KARJAPIANO 11 (2/98)

S.A.Hynninen

Vähä Hämeenkatu 7 B 28

20500 Turku

Upea numero täynnä mustaa huumoria, surua ja tummaa fantasiaa. Suurimmat yllätykset minulle tarjosivat Sami Hynninen ja Anne Streng. En ole koskaan päässyt sisään kauniisti piirrettyyn mutta juonellisesti rönnyilevään Teologiseen puu-

Kotimaan katsaus

eli pienlehtiartviot

PETRI HILTUSEN tyyliin

larhaan, mutta nyt Samin ahdistava itsetilitys iski hätkähdyttävän lujaa. Myös Annen jutut olen mieltänyt jo aikoja sitten kuuluviksi toiselle planeetalle kuin missä itse asun, mutta nyt Korpin Siiven suru kosketti. Näyttää siltä, että aidolla tunteella on kyky koskettaa ajatuksien kullun ylitse.

Humorista taas Hans Nissenin ja Arto Schrodereuksen Tohtori Watson Tuohuu on aivan kädettömän hyvä!

SUPER-YLEVI

Pohjois-Helsingin Kuvataidekoulu
Ohrahuhdantie 4
00680 Helsinki

Selkeästi sarjiskurssilta sinnyt irtolehti. Petri Rantanen nousee puuhun siitä, mistä aita on matalin ja on vääntänyt esikoisensa super-sankari-parodiaksi. Vitsit ja hahmot ovat tuttuja sadoista aiemmista hupailuista. En jaksanut lämmitä, mutta jostainhan on aloitettava. Taustojen kolmiulotteisuus ja pienten yksityiskohtien runsaus kertovat aidosta innostusta tchdä sarjakuvaa.

MIELETÖN MENETYS

Elina Kantola
Vantaan Kuvataidekoulu

Papparaisen seikkailut jatkuvat lehdestä Korvaamaton Tappio. Papparainen on yksin asuva vanha, kalju mies, jonka elämä vaikuttaa lievästi sanoen tapahtumaköyhältä. Jutut osaavat kuitenkin animentaa voimaansa arjen pienistä voitoista ja tappioista. Huolimatta siitä hämmäntävästä seikasta, että aihe on ehkäpä mahdollisimman epätodennäköinen nuorelle tytölle, Elina käsittelee hahmoaan aidolla lämmöllä eikä suinkaan kyynisen ilkeästi parodioiden. Tarinoiden humaanius voittaa piirrosten kömpelyydet. Näitä juttuja tuskin tarvitsee tulevinakaan vuosina hävetä.

GRONK NR. 2
Lasse Gronk
c/o Petri Pelkonen
Karjalankatu 14 As 11
15140 Lahti

Jälleen lehti, jossa on valtava lauma tekijöitä. Hyvin Polemainen kokochina lyhyitä juttuja absurdiuden ja fantasian välimaastosta. Osa toimii, osa ei. Omia suosikkeja ni on mm. Antti Silvelkosken loistavasti piirretty Kaksi Sivua Herra Pitkäsän Elämästä, joka on todellista elämän trivialisuuden merkityksettömyyden riemua! Valjakan ja Virtasen Kultainen Tie Harmoniaan kasvava mainioksi parodiaksi ylisyvällisistä henkilöistä. Kuka helvetti niitä kestää! Myös Mikko Torvisen jutut osoittavat, että mies osaa piirtää ja kiinnostavat mietepalat kertovat tekijästä, jota täytyykin ruveta aktiivisesti pitämään silmällä. Pietari Pehkosen pupujuttu oli myös mukavaa tarinointia.

HOLLYWOOD STORIES

www.planet.fi/~jkhj/comet-comics

Jari Hämäläinen tilittää lomamuistojaan Losista. Piirrosasu on tudella komeaa, ja taitto ja yleisilme yllättävän tyylikkää. Kuvat ovat sivellintyötä, paksuviivaisia toki, mutta onnistuneella tavalla luonnosmaisia. Juttujen varaukseton amerikan ihannoiti ja englanninkielinen tarinointi tuntuvat vahvistavasti tahalloman koomisilta, varsinkin kun virheet on pyritty korjaamaan kirjoittamalla kylmästi oikea kirjain väärän päälle. Kaikenkaikkiaan erikoinen yhdistelmä tyylikkyyttä ja piinaavaa tyyliä, ammattimaisuutta ja outoa amatöörimaisuutta. Joka tapauksessa mielenkiintoinen ja selkeästi lehtien valtavirrasta erottuva koikeilu.

KÄÄPÄLÄ

Vantaan Kuvataidekoulu
Sarjakuvatyöpaja syksy 1998

Sarjakuvakurssin tuotoksia, selvästikin. Atoittelevia piirtäjiä ja annettui makuisia aiheita. Miksi juuri tämä tietty ruutu on valittu kanteen? Sisältä olisi löytyneet kymmeniä parempia. Ymmärrän, että oppilaiden on tärkeä saada töitään julki, mutta mukana on myös tökeröimman rasistinen sarjakuva, jota minulla on ollut kunnia todistaa. PeroQuest 3, jossa päätösassa esiintyvääinen (ja savonkielinen) turkkilainen laulelee: "Mie Peroo... Mie paistaa pitsaa! Miulla ei oo... oleskelulupaa". Jotta rasistinen sekoitus olisi täydellinen, on turkkilaisen hikisiin kalsareihin piirretty daavidin tähti! Mikä on opettajan vastuu päätoimittajana? Onko kaikkea pakko laittaa lehteen asti?

SIRKKELI NRO 1

Mikkelin Sarjakuva-Akatemia
Vesa Vitikainen
Tapiolankatu 2 A 4
78850 Varkaus
sirkkelisarjis@hotmail.com

Vaikka tämä on lehden ykkösnumero, ovat tekijät ja osa hahmoistakin tuttuja Mikkelin Sarjakuva-akatemia aiemmista julkaisuista. Se on sekä voima että heikkous. Hyvää on osaava jälki, aito into ja hioutuneet ja valmiit hahmot. Huonoa on esimerkiksi Kersantti Napalmin alkaminen todella sirpaleisella tarinalla aivan keskeltä

tapahtumia. Vaikka mukana on "tähän mennessä tapahtunut"-selostus, ei uusi lukija varmasti pääse hahmoon sisälle näin hämmäntävällä jaksolla. Varmasti tulevaisuudessakin seikkailevat Candy Pop & Sickboy ovat sitten hyvä esimerkki siitä, miten uudet hahmot tulee esitellä. Homma tempaa heti matkaansa, vaikka peruskuvio alkaa tuntuakin jo hiukan tutulta.

Muuten lehtiuutuus on ihan mainio. Toiminta toimii, huumori naurattaa ja viihde viihdyttää. Vain Tuppuraisen ja Smolanderin väärällä tavalla vanhanaikainen agenttitarina ontuu. Piirros on jäykkää ja lopputwistin näkee sokeakin sadan mailin päästä.

INFERNAALINEN PÄIVÄKÄVELY - ROUVA KOISTISEN VUOSIALBUMI 1998
Jone Mattila

Koistisjuhlaa parhaimmillaan. Jone vain parantaa Koistisiaan albumi albumilta. Nyt mukana on useita juttuja, enemmän sivuja ja seitsemän vieraillevaa piirtäjää. Näin sitä pitää! Mukana mm. Hipporox, Kapteeni Kuolio, Vanhat herrat ja Kalsu as himself! Myös lisää paljastuksia Koistisen menneisyydestä on luvassa. Jos ei lämä vielä riittäisi tekemään legendaarista numeroa, mukana on myös vitsisarja Rouva Koistisen Valmiiksi naurettu! Siinä kyllä kyljet repee. Älä lue tätä, jos sinulla on tikkejä - muiden onkin sitten pakko tutustua! ☉